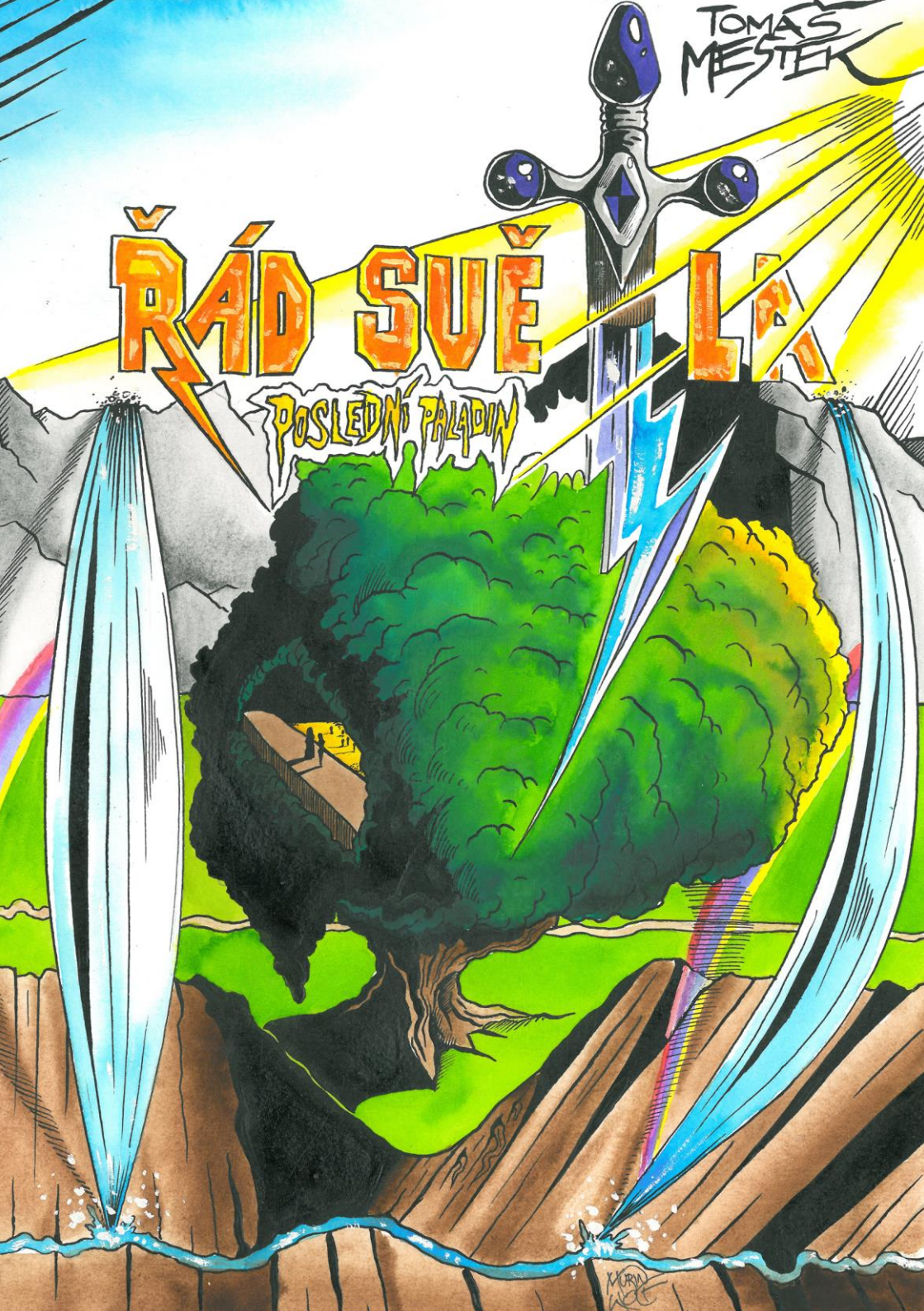

TOMAS
MESTEK

ŘÁD SVĚLA

POSLEDNÍ PALADIN

Tomáš Mestek

ŘÁD SVĚTLA

POSLEDNÍ PALADIN

ŘÁD SVĚTLA..... 2

PODĚKOVÁNÍ	5
STUDNA VZPOMÍNEK	6
ZLODĚJ KRAV	27
BARGLEN	44
DARKMÚR	63
ČERNÁ TLAMA	85
PRAVDA.....	114
OSUD.....	132
KRVAVÁ CESTA	148
DOBŘE RÁNO	163
ZÁCHRANA	190
PROROCtvÍ.....	216
NU'AR	235
PROPLETENÉ OSUDY	258
DRUMBATORA.....	283
MÍSTO KLIDU A MÍRU	309
SOUMLAK	337
COPYRIGHT.....	365

Proroctví Temnoty...

Až temnota udeří, oheň chaosu se rozhoří.
Až lidé hrůzou zakřičí, plameny války svět pohltí.
Až padne poslední paladin, Pán Temnoty se navrátí.

Proroctví Světla...

Dokud Poslední Paladin bude živ, Řád Světla bude žít!
Poslední paladin přinese naději.

Poděkování

*Chci moc a moc z celého srdce poděkovat za pomoc
Zdeňce Maškové a Zdeňce Maškové starší.
Moc a moc Vám děkuji, že jste mi pomohly.
Vážím si toho.*

*Moc děkuji za pěkný návrh obálky, který pro mě vypracoval
můj kamarád Vlád'a Kočička mladší.*

STUDNA VZPOMÍNEK

Od smrti Krále Gronwolda, nejvyššího paladina, a od doby, kdy z Řádu Světla zbyl už jenom ten poslední... poslední paladin, uplynulo 20 let.

Jednoho krásného rána na západě Arwelonu...

Dirion zívá a v posteli se líně protáhl. Pomalu si sedl a vychutnával si zpěv ranních ptáčat, která vesele štěbetala venku a vítala nový den. Obrátil se a pootevřel pravou stranu okna, které bylo nad postelí. Často zjišťoval, že je otevřená svou hlavou, když se praštil o rám. Byla příjemná změna to pro jednu zvládnout rukama. Vyklonil se ven a protáhl se. Nadechl se čerstvého ranního vzduchu a vystavil se prvním paprskům slunce.

Veselým štěkotem ho pozdravil za domem pes Diego. Slepice mu hned odpověděly a kohout nedovolil, aby na něj zapomněli, takže zakokrhá. Zachrochtala i prasata. Na zeleném poli zabučela kráva, která ho také zdravila, a nakonec zamečela koza. Jenom kůň ze stodoly se neozval. Dirion si hned na to pro sebe řekl: „Krásné ráno! Čeká mě další skvělý den na naší farmě.“

V tom někdo zabouchal na dveře jeho komory a ozvalo se: „Vstávej nebo tě nakopu do zadku! Snídaně je na stole, kdybys to náhodou nevěděl!“

Dirionova nálada z krásného rána hned ustoupila a on zamručel: „No jo, už jdu, otče!“ Pak si dodal pro sebe: „S tím krásným dnem jsem to asi řekl předčasně.“ Přičichl k jedné ze svých košil z minulého dne a usoudil, že asi musela projít bahenní válkou všech prasat a tak ji raději nechal být. Vzal druhou a poznal, že v té před dvěma dny oral půlku pole skoro až do noci. Nakonec si vybral modrou košili, přes ni si vzal černou vestu a vyhrnul si rukávy. Oblékl si černé kalhoty a hnědé vysoké boty.

Konečně se vybelhal z komory, neboť slyšel další otcovo pozvání. „Tak kde jsi?! Už jsi tady?! Koukej pohnout nebo si tam dojdu!“ Nad tou poslední větou se Dirion zasmál, protože jeho starší otec už málokdy někam chodil, natož aby se takto namáhal.

Dirion vstoupil do světnice a jeho otec Galigor na něho zíral, jako by právě spáchal největší zločin všech dob. „No to je dost. Mám dojem, že spíš ve špatném domě. Líná prasata spí v chlévě.“

Dirion mu na to chtěl něco odpovědět, ale nakonec si dodal jen pro sebe: „V tom případě jsi ty otec všech líných prasat.“ Posadil se a Galigor prohlásil: „Umyl sis ruce?“

Jen, co se mladík usadil, hned se zvedl: „Ne!“

„Tak mazej!“

Dirion vyšel ven před dům a namočil si hlavu i ruce v sudu a zase se vrátil zpátky dovnitř, jen špatně zavřel dveře. Posadil se s Galigorovým komentářem: „Jak malý dítě, umyj si ruce, udělej tohle a támhleto. A já myslel, že ti tu farmu jednou předám a že to budeš dělat sám. Jak to mám předat někomu, kdo se ani nedokáže včas zvednout z postele?“ Ve skutečnosti tento komentář celý řekl Dirion, protože to slýchal každé ráno, a jeho otec jen civěl.

Galigor dal nakonec synovi pohavek a řekl: „Neskákej mi do řeči!“

„Já jsem si chtěl jenom ukrátit snídani,“ dodal pobaveně Dirion.

Otec mu přisunul talíř: „A jez! Ať je to v tobě! Máš dneska moc práce.“

Dirion pohlédl na svůj chudý talíř, kde byly dva krajíce chleba, sýr, jedno vejce a slanina, zatímco jeho otec se cpal tučnou klobásou, půlkou chleba a ještě jako bonus si přidal jitrnici. Pak se smutně podíval na Galigorův talíř a jeho otec na něj pohlédl a pokrčil rameny: „Musíme šetřit. Jsem navíc starý člověk, co potřebuje jíst.“

Mladík však pořád loudivě hleděl na druhý talíř smutným, šedým očima a čekal, dokud se nad ním nakonec neslitoval a neřekl: „No tak tady máš ještě půlku klobásy a žer, nenažranče loudivej.“

Hned začal hltat, ale Galigor se zvedl, že si nalije čaj z konvice. Když byl zády ke stolu u pece, tak se pootevřely dveře a něco vběhlo dovnitř. Ve chvíli, kdy se obrátil zpátky s hrnkem čaje, zrudnul

vzteky, rozklepala se mu ruka, polil se a vykřikl. „Au! Do hnoje! Kde je ta jitrnice! Že tady zase byla ta chlupatá potvora!“

Dirion se fakt snažil, aby nevybuchnul smíchy, a raději se díval jinam, když Galigor práskl hrnkem, kde už byl čaj jen po dně, a vykřikl: „Kolikrát ti mám, Dirione, říkat, abys ty dveře zavíral pořádně!“

Chlapec si utřel pusy a řekl: „Rád bych, ale jdou špatně zavřít. To je jediné, co udělat neumím.“

Otec na něj jen zavrčel, ale jinak mlčel, protože nevěděl, co na to říct. Pak si zašel do sklepa pro novou jitrnici. Než odešel, ještě pronesl: „Neboj se, vezmu si ji z tvého dílu jídla. Musíme šetřit. A ohledně toho psa, to si s tebou ještě vyřídím.“ Na chvíli zmizel a Dirionovi se ulevilo, že má chvílku klidu.

Diego totiž nebyl v domě poprvé a Galigor svého syna už asi rok trestal pokaždé, když pes něco provedl. Jednou Diego viděl, jak Galigor mlátil Diriona holí, která už byla dávno zlomená, a tak, když pak ten večer nesl Diegovi mísu s jídlem, pes počkal, až mu ji v klidu položí na zem, aby ho mohl s libostí pokousat tak, že jeho večere zároveň zůstala bez újmy. Diego byl tehdy tak pečlivý a precizní, že mu dokonce roztrhnul i kalhoty. A od té doby se k němu Galigor nepřibližuje a Diego se přibližuje ke Galigorovi jen tehdy, když mu jde sežrat jídlo.

Konečně se oba najedli a dokonce bylo i ticho. Galigor uklidil a umyl nádobí. Dirion žasnul, že jeho otec ještě něco dělá rukama a

nebo že vůbec něco dělá. Většinou ho viděl jen spát nebo jíst a nebo obojí najednou.

Galigor se posadil zpátky k synovi, který čekal na běžnou ranní instruktáž, aby věděl, že se opět celý den nebude nudit. „Takže ... podojíš kozy! Chci dneska kozí mlíko, protože kravího mám ažaž. Ale neboj, krávy podojíš taky. Pak dáš najíst prasatům a zrní slepicím a pořádně jim tam uklidíš. Vyhřebelcuješ Isandila a dáš seno Delvorinovi. Nevím, proč jsi musel dát zrovna čtyřem našim koním jména po paladinech. Ale je to docela příhodné, protože dva už jsou pryč a Isandil je také starý, takže zbyde pouze Delvorin.“

Dirion hned protestoval. „Ne, já chci Isandila. Isandil není starý a může tady zůstat s Delvorinem. Proč to raději neřekneš na rovinu, otče! Ty chceš Isandila prodat, že jo?!“

Galigor vzdychl. „Potřebujem peníze, Dirione. Sotva tuhle farmu utáhneme, protože už jsme poslední farma, která zde zbyla. Mlýn je pryč. Obě sousední farmy jsou v čudu. Byly doby, kdy jsme živili skoro všechny lidi dole v Darkmúru, a teď? Sotva se užívíme sami.“

Dirion na to nereagoval a jeho otec vzdychl. Nakonec pokračoval: „Tak dál, odpoledne je hlavně potřeba zorat druhou půlku pole a zítra už musíme zasít. Dávno jsme zmeškali termín, takže letos zase nestíháme.“

Mladík se už chtěl zvednout: „Všechno?!“

Galigor se však jen usmál: „Ne! Ne! Ještě si sedni, hošku! Dneska si trochu mákneš, protože včera jsem počítal krávy a ...“

„Tys počítal krávy, otče? Tys byl tak daleko od domu?!“ žasl Dirion a těsně se vyhnul pohlavku.

„Přestaň mě přerušovat, do prkýnka! Máme 27 krav ze 30, takže nám je asi někdo krade.“

„Dobrej postřeh a nebo možná přeskočily ohradu a vyšly si na procházku při měsíčku. Třeba už je nebavilo, jak tady pořád řveš.“

Galigor zrudnul a křikl: „Nebud' drzej!“

„Co vlastně máš na mysli? Nemyslíš snad...“

„Dobrý postřeh, Diriónku,“ usmál se starý pán. „Máme tady zloděje krav, takže kromě práce ve dne tě čeká ještě práce v noci, protože celou noc budeš hlídat a na toho zloděje si počíháš.“

„No super!“

Galigor zívá a zvednul se od stolu.

„A co budeš dělat ty?“

Otec místo odpovědi zalezl za pec na velmi pohodlné místočko a pak řekl: „Já mám taky hodně práce. Musím teď hodně přemýšlet.“ Lehnul si a zavřel oči.

„To vidím. Ostatně jako vždycky.“

Galigor otevřel jedno oko a mrknul s ním na Diriona: „Jsem starý muž. Musím hodně spát.“

„Copak nespíš v noci?“

„To už je pro mě málo.“

„Aha.“

„Měj úctu ke starším. Když budeš hodný a pěkně pracovat, tak ti třeba pomůžu. Večer tě možná na hodinku vystřídám, až budeš hlídat. Ted' jdi makat, pak ti to zkontroluju.“

Dirion zavřel venkovní dveře, ale opět je nedovřel správně a ony zůstaly pootevřené. Sotva vyšel ven, něco na něj skočilo a úplně ho to povalilo. Diego mu začal olizovat obličej radostí, že ho vidí. Dirion měl také radost a drbal hnědočerného psa, který trochu připomínal vlka, v kožichu. „No taky tě rád vidím, ale pěkně jsi mě vyválel. Podívej, jak vypadám, ještě jsem ani nezačal pracovat a už jsem jako to prase a to to byla čistá košile.“ Ještě jednou podrbal Diega za ušima a řekl: „Copak, chutnala ti jitrnice?“

Diego se olíznul. „Výborně, aspoň ti nebudu muset dávat ranní baštu.“ Pes však najednou smutně zamručel a nasadil žalostný pohled svýma loudícíma očima.

Dirion se usmál: „No tak já ti dám.“ Vešel do stodoly, která stála vedle, a uvnitř hned zařhtali dva koně, aby svého pána uctivě pozdravili. Z nějaké podivné skrýše vytáhl pamlsek a Diego ho hned

slupnul a čekal na další. Už pak ale dostal jen miskou, kterou mu dal Dirion na studnu za stodolou.

Pak začal Dirion pracovat. Práce mu šla hezky od ruky. Jakmile vlezl do kurníku a hodil slepicím zrní. Jedna mu začala skákat po hlavě a druhá po zádech. Nakonec měl problém, když si ho málem spletly se zrním. Rychle zmizel, že ani pořádně kurník nezavřel a dvířka zůstala pootevřená. Slepice si toho zatím nevšimly, protože tomu nevěnovaly pozornost. Měly na práci pro své zobáky lepší věci ... zrní!

Dirion pak podojil kozy a krávy. Část kravského mléka si vychutnal a zbytek uložil do sklepa. Kozí mléko v nádobě položil opatrně - aby nevzbudil Galigora, který už zařezával za pecí jako dřevo - do světnice na stůl. Pak vyšel ven a opět špatně zavřel dveře. Vlezl přes ohrádku k prasatům a skoro toho litoval, protože o jedno zakopl, připletlo se mu pod nohy. Rozplácnul se ve velké zabahněné louži, která skoro připomínala žumpu, a vyplašil z ní sele, které se tam doted' vesele rochnilo. Dirion se zvedl a sám vypadal jako prase. Nakrmil zvířata a rychle několik z nich nahnal zpátky. Snažil se vytrít si bahno z očí, ale moc mu to nešlo. Pak zavřel dvířka na západku, o kterou však zavadil druhou rukou, když si mnul oči, a dvířka ohrádky se pootevřela.

Dirion si trochu umyl u studny za stodolou obličej, aby viděl, a Diego mu pomáhal, když ho olizoval. Pak se rozběhl a špinavý jako prase přeskočil na poli za domem ohradu kravského výběhu. Když bylo slunce už vysoko, běžel vstříc stádu krav. Ty se vyplašily a šly mu z cesty. Proběhl kolem nich, jen okem je spočítal a přesvědčil se, že jich je opravdu 27. Na konci výběhu opět přeskočil ohradu a pro

změnu si roztrhnul kalhoty. Diego zaštěkal a přeskočil za ním. To on byl totiž důvod, proč se krávy až tak moc plašily, i když ho už dobře znaly.

Dirion vběhl do lesa, který se rozkládal za zeleným polem. Velký les, který ležel takhle blízko Šedých hor na samém okraji hranic Goriadoru, byl velmi rozmanitý a řídký, protože byl přerušován zelenými poli a loukami. Ideální místo pro farmy i mlýny, protože tam ze severu tekly přítoky řeky Alvae. Dirion se zastavil právě u jednoho ramene řeky, která tady spíš připomínala větší, širší potok, který se prudce řine ze zalesněných kopců a tvoří na mnohých z nich krásné vodopády.

Dřepl si ke břehu, dotkl se vody a usmál se. „Je docela vlažná.“

Přiblížila se modrá liška, čichla si k němu a pak si pro sebe řekla: „On je to člověk? Já myslela, že to je prase.“

Když přiběhl Diego, modrá liška už byla pryč. Lépe pro ní.

Dirion neváhal a plácl sebou do vody a nechal se unášet příjemným a nadnášejícím proudem. Plaval pod hladinou jasné, zářivé vody, aby se pořádně protáhl a hlavně umyl. Byl slyšet hřmot prvního z vodopádů a tak se do něho vrhnul šipkou a šplouchnul dole do stříbrných, zpěněných vln potoka. Pokračoval dál, dokud neseškočil poslední vodopád, kde potok končil menším jezírkem. Skrze zelené stromy prosvítaly paprsky slunce a dělaly jezírko ještě krásnějším. Bylo to jedno z oblíbených míst, kam rád chodil odpočívat od práce a od Galigora. Tady byl klid.

Diego už tady na něho čekal a štěkal, aby vylezl, ať není na břehu sám. Pes dobře věděl, kde ho hledat. Nikdy se mu neztratí, protože se znají velmi dobře už celý život. Jsou jako nerozlučná dvojka, jedna duše.

Dirion si promnul mokré, černé vlasy a vyždímal modrou košili. Už vypadala mnohem lépe a tak si ji vzal na sebe a šel si dál užívat horký, pracný den na farmě.

Cestou se však ještě někde zastavil. To místo ho strašně přitahovalo. Na kopci, kde u lesa končí hranice farmy a vlastně i hranice jeho domova, stála starodávná studna. Dobře věděl, že mají studnu, ale sem si chodil sednout a přemýšlet. Ze zeleného kopce byl krásný výhled na farmu i na okolní skupiny stromů a louky. Ještě trochu dál dolů z kopce, dál na jih, protékala lesem bystřina, kde býval starý mlýn, který už byl dávno opuštěný.

Dirion si sedl na studnu, vytáhl vědro s vodou a napil se z plechového kelímku, který často nechával ve vědru, a hleděl na tu krásu před sebou. Užíval si lehký vánek, který mu čechral vlasy, a hladil Diega po hlavě. Sám nevěděl, čím to je, ale voda z této studny byla poněkud unikát. Byla lepší než ta, co měli doma. Není divu, voda v ní pochází původem až z hlubin Šedých hor, které jsou na západě. Vrcholy těchto hor se nad farmou, kde žije Dirion a Galigor, tyčí jako strážní věže a noří okolní les do tajemného stínu, když zapadá slunce.

Napil se a hned viděl vše jasněji. Nechodil sem jenom přemýšlet, ale také vzpomínat. Vzpomínat na lepší časy.

Kdysi tomu tak nebylo. Galigor nebyl tak uřvaný a mrzutý. Pamatovali lepší časy. Dirion věděl, že se nejspíš blíží den jeho dvacátých narozenin. Už si ale své narozeniny ani nepamatoval, protože je naposledy slavil v pěti letech - v době, kdy ještě žila jeho matka - Liliel. Nyní bude brzy plnoletý, ale na věci to nic nemění. Galigor ho drží na farmě zuby nehty, klidně by ho i přivázal, ale to by zase nemohl pracovat. Dirion tu však nezůstával jenom kvůli otci, ale kvůli tomu, že to tady měl rád, měl rád zvířata, o která se staral, a měl rád farmu, která jednou snad bude jeho, pokud mu ji Galigor předá, ovšem to na to zatím nevypadá. Ve svém srdci toužil poznat svět, ale ve své mysli věděl, že se nikdy nepodívá dál, než je vesnice Darkmúr, která byla jen kousek po cestě lesem na východ od farmy. Proto často vyhledával svá oblíbená místa na vyvýšených kopcích a skalách, aby viděl dál, aby viděl, co je tam v dáli, aby viděl svět jako na dlani a hlavně to, co nemohl mít. Prostě to chtěl vidět, musel být u toho. To byla Dirionova touha, útěcha i smutek zároveň. Zvláštní, smíšený pocit, který mu dával naději, ale zároveň mu ji bral.

Galigor býval hodnější a klidnější. Četl Dirionovi před spaním příběhy z legend. Také byl starostlivý a dobrý učitel, vše ho naučil. Bral ho do Darkmúru do knihovny i ke kováři a na trhy, dokonce i do hospody, kde Dirion bedlivě naslouchal, jak si lidé vyprávějí historky.

Ze všeho nejvíce miloval legendy a příběhy o Řádu Světla, o Řádu pěti paladinů, jenž jsou mezi sebou propojeni přísnou přísahou chránit navždy dobro Arwelonu. Říkalo se jim také bratři Světla, protože pouto jaké mezi sebou měli, připomínalo bratrství. Aby

mohli dostat mocným slibům, ke kterým zapřísahali své životy, byli obdařeni nebeskou mocí z Amidilonu, z Kamene Světla, který sám archanděl Archonel daroval lidem. Porušil tak přísnou přísahu o nezasahování do osudu lidí, která byla vyřčená samotným bohem Světla - Sathornem. A tak byl také samotný Archonel potrestán. Tento příběh nikdy nepřestal Diriona fascinovat a nikdy ho nepřestal obdivovat. Ze všech dějin Arwelonu ho paladinové a jejich boje, vítězství a války zajímali nejvíc. Číst něco takového bylo pro něho něco neuvěřitelného a na chvíli sám věřil, že je výjimečný, že sám bojoval po boku největších hrdinů a zachraňoval Arwelon, ale pak se probudil a ten sen skončil. Zjistil, že není paladin, že není hrdina, ale že je pouhým farmářem. A nic se nezměnilo.

Jednoho dne se však něco stalo. Tehdy se malý, pětiletý Dirion podíval mnohem dál, než jen do Darkmúru, podíval se do Bagerasu, do hlavního města království Goriador. Do města, které bylo skoro celé ze zlata, a samotný královský palác stál na vysoké zlaté hoře ...

Malý Dirion stál venku před domem a hrál si s malinkým štěňátkem jménem Diego. Otec vyšel ven a usmál se. „Připraven na cestu?“

Chlapec přikývl a řekl: „Ano, tati!“

„Korunovace nového krále je velká věc. Nikdo tam nechce chybět. Ostatní farmáři už jsou na cestě. Určitě nechceme zůstat pozadu a přijít pozdě, že synku.“

„To teda nechceme!“

Galigor se usmál a pohladil chlapce po krátkých, černých vlasech. Z domu vyšla silnější žena s černými vlasy, stejnými jako měl Dirion, a usmála se. Hoch jí úsměv oplatil a ona roztáhla náruč se slovy: „Pojď sem ke mně, Diriónku, můj milý synku!“

Rozběhl se a když sevřel mamčinu náruč, vykřikl: „Mami! Proč nemůžeš jít s námi?“

„Protože mamince není dobře, víš?“ přistoupil k nim Galigor.

Chlapec se slzami v očích vzlykl a řekl: „Budeš tady, až se vrátím? Počkáš tady?“

Otec se zasmál, ale matka také vzlykla a řekla: „Neboj se, můj malý Dirione, budu tady. Budu tady na tebe čekat, Diriónku. Budu ve tvém srdci, jako ty budeš zase v mém.“ Ukázala něžně prstem na své a pak na jeho srdíčko.

Mezitím Galigor nasedl na vůz s koňmi, ohlédl se a řekl: „Pojď už, chlapče, ať nepřijedeme pozdě. Je nejvyšší čas vyrazit.“

Dirion nasedl do vozu a posadil se vedle otce, ale pořád se celou cestu díval zpátky, jak mu maminka mává, dokud nezmizeli za obzor. Až pak se Liliel obrátila k domovu a křečovitě se chýtila za břicho.

Dirion se za jízdy do Bargerasu zeptal: „Otče, jak se Garizzon stal novým králem?“

„Objevení Garizzona byla jediná a hlavně světlá novina v dost pochmurné době, která nastala,“ vysvětloval Galigor. „To bylo ale až po dni, který měl být ve skutečnosti tím nejšťastnějším. Stalo se něco, v co král Daidalon už nedoufal. Zamiloval se. Byla to láska na první pohled, když se objevila v Bargerasu a posléze na jedné slavnosti v královském paláci ... Nirnia. Svatba byla zanedlouho. Byly to radostné časy a celé království tím žilo. Všichni tím žili, to ti můžu říct, synku, protože tehdy naše tři farmy byly na vrcholu hojnosti. Měli jsme tolik jídla a pití, že jsme ho rozdávali. A taky že ano, protože v Darkmúru byly pořád nějaké slavnosti. Sám král Daidalon tam jednou byl i se svou královnou Nirniou. Ale pak se to stalo. Královna byla zavražděná neznámým a tajemným vrahem, který zmizel v noci, a doba radosti i smíchu zmizela jako západ slunce, jenž skryl temný soumrak. Král zuřil a nechal prohledat celé město, všechna města i celé království. Hledal všude. Byl zoufalý a ztrápený a v té době zemřelo hodně lidí. Nechal popravit bez slitování spoustu zločinců a dokonce prý i mnoho lidí, kteří byli nevinní, ale o tom se jen povídá. Až se jednoho dne nakonec rozhodl, že bude pátrat sám, protože své sluhy, vojáky i rytíře prohlásil za neschopné tupce a málem nechal popravit i je. Daidalon, hrdý a sebevědomý, se vydal jen se svými třemi nejvěrnějšími pronásledovat vraha své milované ženy, ale nakonec se nevrátil ani on sám. Prostě zmizel a byl prohlášen za mrtvého.“

„Co bylo dál?“ zeptal se Dirion.

„V království vypukly nepokoje. Zavládl chaos a hrozilo, že v neklidné zemi vypukne válka. Gordon Garst už není, co býval, stal se z něho slabý, nemocný muž a tak jeho úkol převzala Gultyra Gryona Gylónya, dokud sama nezemřela. Ale sám Adriat a Targon, kteří

byli Daidalonovi nejvěrnější, přišli na stopu vraha a zjistili, že pochází právě z Mordremu, který dříve měl ještě i jiné jméno. Mordremu se dřív říkalo Město Vrahů a tak Adriat a Targon dostali strach, že se historie bude opakovat. Shromáždili vojska a vyrazili do Mordremu, kde se málem strhly krvavé boje tisíců mužů, kteří byli dříve věrní králi. Ale vše zachránil jen jeden ... jeden muž. Brána hradby Černého paláce v Mordremu se otevřela a sám velký vévoda Murgath, pán Mordremu, vyšel ven na světlo a odhalil svou skrytou tvář. Všichni lidé přišli blíž a byli šokováni, protože to nebyl Murgath. Jejich vévoda byl ve skutečnosti celou tu dobu Garizzon, Daidalonův bratr a dědic trůnu. Garizzon hned vysvětlil, proč se tak dlouho a tajně skrýval a vydával se za vévodu. Murgath totiž v minulosti byl nejenom vévoda a pán města, ale byl také pánem tajného spolku vrahů, kteří se kdysi skrývali za černou maskou tohoto města. Ve skrytu, ve stínech noci v Mordremu vládli a zabíjeli lidi. Když však Garizzon zabil Murgatha, stal se nejen pánem Mordremu, ale také pánem Vrahů a domníval se, že kdyby se odhalil dřív, lidé by ho nepřijali a popravili by ho. Raději mlčel a rozhodl se, že všechny tajně přesvědčí svými činy, než svými slovy a tak od doby, co převzal vládu, vrazi skutečně zmizeli, neboť se stali jeho sluhy. O tomhle vědělo jen málo lidí a i když to stále byl pro některé šok, přijali to a jeho skrývání mu odpustili. Garizzon se odhalil hlavně proto, že ho k tomu donutily nepříjemné okolnosti. Přísahal, že vrah, který zavraždil královnu Nirniu a možná i krále, nepatří k němu a ani k jeho vrahům. Slíbil, že pravého vraha najde a všechny nepravosti napraví. Všichni lidé jásali, neboť se objevila nová naděje, a právě proto teď jedeme na korunovaci nového krále ... krále Garizzona. Všichni, jak se zdá, z toho mají radost.“

„A co ty, otče? Věříš Garizzonovi?“

„Věřím, nevěřím, sám nevím,“ odpověděl. „Já mu spíš zkusím věřit. Věřím, že se bude snažit vše napravit. Spíš mě zajímá, co nastane, až se král Daidalon objeví. Garizzon totiž slíbil, že se vzdá královské koruny, jakmile se objeví skutečný král. A aby vůbec nějaká korunovace mohla proběhnout, Garizzon dokonce nařídil nebo spíš doporučil, aby byl před tím veškerý majetek království i majetek všech lidí zpeněžen zlatem. To kvůli neustálým majetkovým neshodám a nepokojům, protože naše zem se rozrůstá. Vymyslel, jak dále využít zlato ve zlaté hoře Bargerasu, kde jsou prý rozlehlé, velké tunely a jeskyně jen ze zlata a prý tam dokonce teče i zlatá řeka. Vymyslel peníze, proto všechno má teď cenu zlata. Jestli to je cesta k lepšímu, to nevím. Uvidíme.“

Zanedlouho se obrovské davy lidí tlačily před velkým, zlatým palácem na vrcholu zlaté skály v Bargerasu. Na schodech mezi sloupy paláce, jehož kopule měla tvar vlčí hlavy a do výše se tyčily dvě věže jako uši, stál sám Garizzon. Po boku měl Adriata, Targona a Firwona. Jenom Gordon Garst tu chyběl - nebo byl spíš v davu lidí dole pod horou, protože by nevyšel schody. Dav však utvořil na velkém nádvoří uličku, aby mohli projít vzácní hosté z východu. Sám Gormus a vládce Feradoru - Delvorin - přijeli zdaleka, aby požehnali této korunovaci. Gormus však neměl radost, když se dozvěděl o zmizení a případné smrti krále Daidalona. Ale král byl pryč už příliš dlouho a kdyby byl živ, byl by tady. Spousta lidí věděla o jeho daru a díky tomu si nikdo nikdy na krále netroufl od doby démonů, kteří už dávno zmizeli. Všechno to bylo čím dál víc znepokojující. Zato Delvorin si ponechával chladný pohled, neboť tušil, kdo za tím je, a svým příchodem i svou přítomností zde dával jasně najevo Temným, že on se jich nebojí. On je Poslední paladin a udělá vše pro

to, aby byla čest Řádu Světla zachována a aby vůbec nějaký Řád Světla byl.

Gormus stiskl ruku Garizzonovi, který už byl na korunovaci připraven a měl na sobě rudozlatý královský hábit. U sebe měl truhlici, ve které ležela královská koruna. To bylo jediné, co se po Daidalonovi našlo - zkrvavený plášť a zakrvácená koruna, nyní už samozřejmě umytá.

Garizzon se usmál na Gormuse a řekl: „Nelituješ, že jsi se vzdal svého nároku? Neboť bys to měl být právě ty, kdo by tu měl stát místo mě, Gormusi, synu Daidalonův.“

„Nelituji, neboť jsem se zavázal neporušitelným slibem k novému životu na východě v království Ferador a tak mohu být mnohem více prospěšný oběma královstvím jako Čaroděj Větru, i když moje moc už není, co bývala. Ale o tom teď nebudeme mluvit.“ Podíval se krátce na Delvorina, který mlčel. Ten měl na sobě modrostříbrnou zbroj, kyrys byl tmavomodrý a okraje postříbřené s jasným znakem království Ferador na hrudi, což byl zároveň i znak Řádu Světla - čtyřcípá, krystalově diamantová hvězda, do středu šlehaly zlaté blesky a uprostřed zářil modrý drahokam v podobě Amidilonu. Tento drahokam kdysi zářil na Gronwoldově věži Nejvyššího paláce v Archenu, v Chrámovém společenství pěti chrámů, domově pěti paladinů, z nichž zbyl už jenom ten poslední, který zde stál. Měl bílé, dlouhé vlasy až na ramena, od mohutných ramen až na zem měl paladin modrý háv a u pasu legendární Hromový meč Dramagil.

Všichni ustoupili, Delvorin předstoupil před Garizzona a řekl: „Je mi ctí, že mohu požehnat novému králi tohoto království, pokud o to nový král sám stojí.“

Garizzon s úsměvem přikývl.

„Nyní poklekni. Pokud ti mám předat požehnání Posledního paladina z Řádu Světla, pak splň tento slib.“

Budoucí král kývl a poklekl.

„Opakuj po mně a přísahej.“

Budoucí král zopakoval vznešená slova a přísahal. „Přísahám, že jako král budu sloužit svému lidu, budu ho chránit a ctít jako duši svou, budu ho milovat jako srdce své a budu moudrý vládce. Veškeré nepravosti napravím a veškeré zlo potrestám. Pokud tak neučiním, necht' mě stihne rychlá a spravedlivá smrt. Na to přísahám!“

Všichni lidé to slyšeli, protože Delvorin navíc dal těmto slovům sílu, takže je slyšeli úplně všichni v Bagerasu, kteří přijeli až z dalekých koutů království, aby mohli být svědky této události. I Galigor a Dirion to slyšeli, neboť stáli uprostřed nádvoří a vše měli na dohled.

Delvorin tasil hrdě hromový meč Dramagil, který se zableskl nebeským leskem, a lid žasl, neboť takovou smrtonosnou krásu snad dosud neviděl. Delvorin se lehce dotkl špičkou čepele Garizzonovy hlavy a vznešeně řekl: „Pak ti žehnám ve jménu Řádu Světla, aby nad tebou bděl strážný anděl. Žehnám ti, Garizzone, bratře

Daidalonův. Necht' jsi velkým králem, jako byl i on. Necht' je světlo s tebou.“

Gormus pak vzal z truhlice královskou korunu a pomalu ji položil Garizzonovi na hlavu: „Povstaň, Garizzone, nový králi Goriadoru!“

A tak povstal nový král Garizzon. Gormus i Delvorin se obrátili k lidu a Delvorin řekl: „Necht' toto ještě více zpečetí a utvrdí naše spojení a žehná lepším zítřkům!“

Gormus vykřikl: „Vzdejte hold novému králi! Vzdejte hold Garizzonovi!“

A všichni lidé Goriadoru - i Galigor a malý Dirion - poklekli před králem.

Když Garizzon s ostatními procházel klečícím davem, všiml si malého chlapce, který k němu vzhledl a měl slzavé oči. Dirion plakal, protože měl divný pocit. Měl neskutečnou touhu rozběhnout se zpátky domů. Garizzon se na chlapce usmál a projevil soucit. Hleděl chlapci do očí a nakonec král sáhl do své kapsy a hodil dítěti malou minci. Dirion chytil zlaták, na kterém byla vyražená Garizzonova hlava s korunou a nic víc. Král se usmál a hoch na něj pohlédl. „Na ... kup si něco, chlapče.“

Malý Dirion sklonil hlavu a Galigor hned řekl: „Děkujeme, vznešený králi. Děkujeme!“

Garizzon pak pokračoval dál klečícím davem, ale chlapec ještě jednou zvedl hlavu, protože měl divný pocit, a v tom okamžiku se na něho zvláštním pohledem podíval Delvorin. Také si chlapce všiml a usmál se na něho. Dirion mu úsměv oplatil, pak se znovu podíval na zlaťák, který dostal od krále, a poznal, že v ten den se mu navždy změnil život. Změnil se život všem v Goriadoru.

Když se Galigor vrátil se synem domů, smutek teprve započal. Galigorova manželka a Dirionova matka, Liliel, zemřela.

A tak to všechno začalo. Z Galigora se stal uzavřený mrzout, pro něhož v mnoha ohledech svět skončil. Dirion ho chápal, neboť stejnou bolest cítil také. I když byl na něho otec někdy až moc zlý a mlátil ho, Dirion ho vždy pochopil a vždy mu odpustil. To kvůli své matce, po ní zdědil dobré srdce. Díky tomu si ji pamatuje dodnes, neboť si ji uchoval ve svém srdci, jak mu to sama radila, a díky tomu si také pamatuje, jakým člověkem býval Galigor, i díky tomu mu dokáže vždycky odpustit.

Dirion stále seděl na studni. Otevřel oči. Vzpomínky zmizely a on pohlédl k nebesům. Bylo čisté a modré, ale slunce postoupilo dál na západ. Vždy žasnul na tím, jak čas na tomto místě letí. Podíval se směrem k farmě, na okno své komory a podivil se, protože v okně stála slepice a byla uvnitř místnosti. „Co tam dělá? Kde se tam vzala?!“

Rychle se rozběhl k farmě a s ním i Diego, který se od svého pána celou tu dobu nehnul ani na krok.

Dirion opatrně vešel do světnice a ujistil se, že Galigor ještě spí. Ano, zatím spal. Prohlédl si ten nepořádek. Nádoba s kozím mlékem, které přinesl prve pro otce, byla převrhnutá a rozlité mléko na zemi hltalo prase. Na hřbet mu ještě stékal zbytek ze stolu. Na stole zobaly tři kvočny zbytky drobků od snídaně. Další slípky pobíhaly po světnici a tiše kvokaly. Do toho za pecí podřimoval hlasitým chrápáním Galigor.

Mladík chtěl pomalu a postupně slípky pochytat, ale Diego se rozhodl, že mu s tím pomůže po svém. Vybral si slepici, která byla právě nejbliž místa, kde spal Galigor. Vyrazil, ale nic nechytíl, jen vyplašil dvě další, které vyskočily na spáče. Jedna mu vyskočila na břicho a začala strašlivě kvokat a druhá mu běhala po hlavě. Tak se stalo to, čeho se Dirion nejvíc obával. Jeho otec se probudil.

Farmou, stodolou, lesem i polem, kde se plašily krávy, se rozlehl strašný řev ... DIRIONE!

ZLODĚJ KRAV

Když se Galigor probudil v rozzlobené náladě a zjistil, že jeho syn proměnil světnici v dokonalý chlív, zatímco spal, Dirion utekl. Usoudil, že je nejlepší čas protáhnout koně na pořádné vyjížďce daleko od farmy. Raději počká venku, než jeho otec vychladne. Galigor vběhl do stáje, celý rozezlený a rudý ve tváři, ale to už mladík seděl na Isandilovi a řekl: „Tak Isandile, ukaž tady staroušovi, kdo je starý.“ Bílý kůň zařehotal a na chvíli se vztyčil na zadní. Pak se obrátil, předníma nohama vyrazil zadní vrata stodoly a rozběhl se tryskem pryč.

Dirion za sebou jen slyšel Galigorův řev: „Dirione! Koukej se vrátit, ty zmetku jeden! Počkej, ty ještě uvidíš!“ Ale zbytek se ztratil v dáli. Kůň přeskočil ohradu a prohnal se stádem krav. Ty raději šly rozběhnutému koni rychle z cesty a Isandil přeskočil další ohradu. Za nimi nesměl chybět Diego, který zaštěkal, když také šťastně běžel za pánem. Dirion se s úsměvem ohlédl na pejska, ten je už doháněl a tím Isandila popohnal k ještě většímu trysku.

Chlapci vlály vlasy jako vlajka ve větru. Kůň jasně a radostně ržál a když běžel, vzdouvala se mu mohutná plec. Kolem nich ubíhal svět. Les jako by se pohyboval a vysoká tráva se ve větru před nimi klaněla. Tohle byla jedna z chvilí, kdy Dirionovi nic nechybělo a cítil se jako bůh, pán světa, kterému nic nehrozí.

Probrázdil všechna pole a louky a vydal se i do kopců. Pak zamířil k lesu, kde se lesní cestou vracel kolem vodopádů zase zpátky k farmě. Diego už běžel vedle nich a pořád se snažil hravě na svého pána skákat.

Později ve stáji Dirion poplácal Isandila po krku, pohladil ho po hřívě a dal mu čerstvé seno. Pak se pozdravil i s hnědým koněm, Delvorinem, který byl ustájen hned vedle. „Ty budeš na řadě až příště,“ řekl mu. Vzal na vyjížďku Isandila právě teď, protože se bál, aby to nebyla jejich poslední společná jízda. Přeci jen doufal, že Galigor koně neprodá, ale když si něco jeho otec usmyslí, už více svedete i s pařezem.

Zbytek dne orál pole a v tom mu pomáhal právě Delvorin. Moc mu to ale nešlo, protože ho pořád vyrušoval Diego, který měl v tlamě míček a chtěl si hrát. Často musel přerušit práci, aby mu míček hodil. Když viděl, jak Diego za ním peláší a hlína létá všude kolem, pomalu si řekl: „Ještě tak tisíckrát a mohu orat pole i s tebou, Diego.“ Zasmál se. Pořád se však ohlížel, zda neuvidí rozzlobeného Galigora, jak běží přes pole za ním. Ale to by musel nastat nějaký svátek a nebo konec světa, aby se něco takového stalo. Málokdy někdy starý pán běžel. Leda, kdyby mu někdo řekl, že našel na poli hromadu zlata s kupou jitřnic, to by tady byl hned.

Slunce už pomalu mizelo za Šedé hory, když ho pomalu začala ta dřina zmáhat. Na některých místech dokonce poznal, že v noci asi pršelo, protože se brodil spíš v bahně než v hlíně, a Delvorin byl už také líný. Bylo to zvláštní, když hodnotil svou práci - dnes zoral jen čtvrt pole a minule za stejnou dobu zoral polovinu. Asi nebyl v té správné kondici.

Nakonec s tím skončil, protože byl už vážně unavený a nechtěl ani Delvorina dál trápit. Dokonce i Diego už jen tak líně ležel u studny a mladík ho pohladil, když šel pomalu kolem.

Diriona bolelo celé tělo, ale na jednu věc ještě pořád unavený nebyl. Ze své komory si vzal knížku, kterou ještě neměl dočtenou. Už mu chyběl jen kousek. Vyrazil na své další oblíbené místo. Tentokrát přešel pole na východ do východního cípu Velkého lesa. Přešel cestu, po které by se dostal dolů do Darkmúru, ale on se vydal opačným směrem - na sever do skalnatých kopců v lese.

Rozběhl se a úspěšně přeskočil černou propast. Nebyla moc široká, ale Diriona vždycky fascinovalo, jak je hluboká. Jednou do ní hodil kámen, ale nic se neozvalo. Jen doufal, že nikdy před skokem nezakopne. Ale vždy, když tuto jámu přeskočil, cítil se silnější.

Obešel skálu mezi stromy a začal po ní šplhat. Už znal všechny její záhyby, převisy, prostě každý detail. Mohl by po ní šplhat i poslepu. Lezlo se velmi snadno, protože každý převis téměř připomínal schod. Byla to totiž bývalá strážní věž - ještě v době, kdy Torondilův pás byl silný a Tor-Kathal byla tajná pevnost, zelená skála s tisíci tunely a jeskyněmi uvnitř. Tehdy to byl trn v patě démonů, protože to byla hranice Goriadoru, kterou nepřekročili a nacházeli zde smrt, neboť Torondil byl mocný. Dokázal každý jejich útok předvídat, ale jak už Dirion z mnohé historie věděl, nic netrvá věčně.

Dirion vylezl bez problémů na svou oblíbenou skálu, na jejímž vrcholu byl pouze jeden strom. Tam se posadil a vychutnal si výhled

na okolní lesy, skály i hory. Velký les byl obrovská, zelená plocha. Připomínal zelené moře, které míří až za obzor a na západě i na východě je obklopeno horami. Na západě to byly Šedé hory a na východě Ostré hory, ty však odsud viděl jen v mlze. A kvůli mlze se také nedalo dohlédnout všude tam, kam až se les táhl. Dirion se podíval za sebe a viděl kopcovité pole a za jedním z těch kopců stála jeho farma, jeho domov. Pohlédl víc na jihovýchod a tam někde za těmi stromy byla vesnice Darkmúr.

Posadil se a začal číst. Kniha se jmenovala Hněv Cataru.

Už se pomalu připozdívalo a Dirion dychtivě dočítal poslední stránky. Tuto část odkládal, protože se bál, jak to dopadne. Nakonec však knihu zavřel a ulevilo se mu, když se Isandil a Amandil, dva bratři, dva paladinové z Řádu Světla, opět shledali a naplnili svou přísahu. Pomstili se a porazili Neumírajícího démona - Azamotha. Dirion se podíval na západ, jak poslední paprsky slunce mizí za Šedými horami. Zahleděl se lépe na úpatí hor na jihozápadě a zdálo se mu, že tam vidí místo, o kterém vypráví kniha, kterou právě přečetl. Tam musí být to místo, černé podzemí, kde zemřel Isandil, který se střetl s Černým Neumírajícím drakem Bryomasem, který tam je možná pořád uvězněný věčným spánkem, stejně jako Neumírající Azamoth, který je stejným způsobem navždy lapený ve vlastním nedobytném hradě Gothrias, jehož stín leží daleko na severovýchodě Ostrých hor. Odsud ani není vidět. Dirion se ještě podíval na Šedé hory, protože právě za nimi kdysi bývala legendární země Grenador, kterou zničil a potopil sám velký Nejvyšší paladin Gronwold, aby svrhnul a zničil Neumírající černé lidi z Granadoru, kteří uctívali demony jako své bohy a dobrovolně jim sloužili.

Dirion si prohlížel malbu na poslední stránce knihy. Bylo tam namalované Azamothovo vězení, před ním stáli dva paladinové, Isandil a Amandil, a potřásali si rukama jako dva bratři. Dirion se usmál. Dobrý konec měl nejradši. Isandil patřil k jeho nejoblíbenějším paladinům, i když v mnoha věcech nesouhlasil s tím, co udělal. Nelíbilo se mu, jak ve své víře a touze po pomstě málem zabil svého bratra, Amandila, bez kterého by nezvládl nic z toho, co dokázal ... a předvedl neuvěřitelné věci.

Když Azamoth zabil velkého vůdce Ergentila, otce Amandila a Isandila, přísahali, že se pomstí. Tuto přísahu složili ve velkém hněvu a zavázal se k tomu i celý lid Cataru. Proto se Catarským říká Lid hněvu. Prahuli pouze po pomstě. Azamoth uprchnul na západ Arwelonu a i když na východě zavládly doby míru, lid Cataru se připravoval na válku a trpělivě vyčkával dobu, kdy se jejich nepřítel opět objeví. A objevil.

Započala válka o Arwelon a celý Catar vyšel do boje proti Azamothovi. Byli varováni dokonce samotným Gronwoldem, že jdou proti Neumírajícímu a že je na západě nečeká nic jiného než smrt. Neposlechli. Pronásledovali Azamotha až na samý konec světa a dali se do úmorného a nekonečného dobývání jeho pevnosti. Černý hrad Gothrias se nedal dobít, ale přes všechno zoufalství, které prožili, nakonec našli tajnou cestu do hradu. Přes veškeré sudby, věštby a hrozby smrti, nakonec dokázali zvítězit. Byli varováni, dostali se do tak nebezpečných situací, ve kterých by každý rozumný člověk vzal nohy na ramena a nechtěl by o Azamothovi ani slyšet, jen paladin Isandil vše vydržel, byl ve své víře tak pevný a tolik toužil po pomstě, že pro to i zemřel. Ale ani to ho nezastavilo. Vrátil se a své dílo dokončil. Z nějakého důvodu mu byla dána druhá šance a

on se napravil. Napravil i vše špatné, protože poznal, že pouhá pomsta není ta správná cesta. Rozhodli se zastavit Azamotha jednou provždy, ale ne proto, že zabil jejich otce. Jejich otec by nechtěl, aby žili pro pomstu, ale přál by si, aby zachránili svět. Pro dobro Arwelonu zastavili strašlivého nepřítele a splnili své opravdové přísahy, kterými se zapřísahali službě Řádu Světla.

Proto Dirion obdivoval Isandila. Měl by také tolik odvahy, aby se k něčemu takovému zapřísahal? Měl by dost odvahy přísahat a zavázat svůj život slibu, který je nesplnitelný a možná dokonce větší, než je tento svět? Někdo by si řekl, že byl Isandil naprosto tupý blázen, že přísahal pomstu démonovi, který nemůže zemřít. Dokonce bratři Cataru přísahali, že toho démona zabijí a zničí. A to i přesto, že věděli, že je to nemožné. Museli přeci vědět, že jdou na smrt, ale i tak šli a udělali to. Dokázali to.

Dirion se ptal: „Měl bych také dost odvahy a víry jako oni?“ Najednou se smutně podíval na zapadající slunce, vzdychl a řekl si pro sebe: „Asi ne, protože já takové dobrodružství nikdy nezažiju. Hranice mého světa končí právě zde a co je tam dál... je pouhý sen.“ Prohlédl si okolní svět, který zde měl jako na dlani.

Najednou se ozval tajemný hlas: „Tvá dobrodružství budou mnohem lepší. Hranice, které přesáhneš, budou daleko větší, než je tento svět. Uvidíš.“

Diriona náhle zbolelo v hlavě, mávl rukou kolem sebe a spadl na zem. Včas se však chytil kořene stromu, aby nespadl ze skály. Nakonec se vysoukal zpátky nahoru a řekl si: „Zase ten hlas! Co to je! Odkud...“

Po chvíli ta bolest přestala a on si uvědomil, že už je pozdě. Je na čase počítat si na toho zloděje krav. Snad bude pak Galigor klidnější, pokud to vůbec jde.

Vydal se rychle zpátky na farmu a připravil se na noční hlídku.

Byla už skoro noc, když se Dirion navečeřel a lehnul si do trávy. Opřel se zády o ohradu a tiše sledoval krávy. Naslouchal zvukům noci. V trávě slyšel cvrčky a v lese hlasitě zahoukala sova nebo sýček. Bylo slyšet štěbetání nočních ptáků, kteří zpívali svou oblíbenou temnou baladu. Dirion tento zvuk miloval, zvláště, když u toho mohl koukat na jasné a zářivé noční nebe plné hvězd a zářivý měsíc, který nyní svítil nejjasněji. Tiše přemýšlel, co si počne, až se záhadný zloděj objeví. Pak se však usmál, když mu něco olízlo bradu, a znovu se zamyslel, co si počne zloděj, až ho zmerčí Diego.

Pes se položil vedle svého pána a čekal, co se bude dít. Dirion mu zatím vyprávěl o hvězdách a Diego trpělivě a vnímavě naslouchal. „Podívej, támhleto je hvězda Gorja, hvězda Godwainova, to byl jeden z pradávných a hlavně z prvních vůdců lidí. A támhleto je Fera, hvězda Ergentilova, září daleko na východě. Podle ní bylo pojmenované celé království Ferador, které je daleko na východě Arwelonu, kam ani nedohlédneme. A podívej...“ řekl blaženě, „to je ono! Souhvězdí Paladinů! Ty tři u sebe jsou Amandil, Isandil a jeho družka Sandria a ta nejzářivější musí být Gronwold. Víš, když paladin zemře, stane se po smrti hvězdou, aby byl symbolem světla a dobra pro lidi i po své smrti. Je to neuvěřitelné.“ Dirion poplácal

Diega po hřbetě a dodal: „Ale tebe by více zajímaly, kdyby to byly slepice, které by ti samy létaly do tlamy, vid’.“ Usmál se a pes štěkáním souhlasil.

Pak už to bylo pro Diriona složitější. Pomalu na něho šla dřímota důsledkem celodenní dřiny. Jenom Diego tiše ležel, bděle sledoval každou krávu a dával bedlivý pozor. Když už Dirion skoro opravdu usnul, nejbližší kráva mu zabučela téměř do ucha a on málem vyskočil na nohy. Zase ho to probralo. Ta kráva jako by říkala: „Nespi, ty tele!“

Za chvíli však něco zašustilo a Diego zbystřil, vztyčil uši a tiše vrčel. Dirion pomalu naslouchal. Ulevilo se mu, když se k nim připlížil Galigor. I pes se uklidnil. Dirion byl překvapen příchodem svého otce, který si vedle nich sednul s komentářem: „Musím říct, že jsem se musel hodně přemáhat, abych tě dnes v noci přišel vystřídat - za to, cos předvedl dneska dopoledne. Jedna slepice mi skákala na hlavě ještě dole ve sklepe.“

Chlapec se zasmál a Galigor na něj kývl: „Tak mazej, budu chvíli hlídat.“

Dirion se odebral zpátky domů, aby si na chvíli zdřímnul, a Diego šel samozřejmě s ním. Pes se starým pánem pro jeho dobro raději nezůstával.

Galigor byl v hlídání velice bedlivý. Jeho chrápání se totiž rozléhalo po louce až k lesu a plašil tím krávy, které byly vyděšené i z jiného důvodu. Neklidně a znepokojeně bučely, ale ani to Galigora nevzbudilo. V lese zapraskaly větve, zašustila tráva a něco straš-

livě zavrčelo. Něco velkého se přiblížilo k ohradě a krávy běhaly sem a tam jako pomínuté.

Galigor se neklidně zavrťel. Pomalu otevřel oči a před sebou uviděl obrovskou vlčí hlavu. Zařval na lesy: „DIRIONE!“

Ten řev jeho syna ihned vzbudil. Praštil se o otevřené okno a spadl z postele. Polonahý vyskočil z okna a bosý běžel za otcem. Diego mu byl v patách. Než se stačil zeptat, co se stalo, Galigor už pelášil velkou rychlostí, jakou u něj už ani nepamatoval, a přeskočil ohradu s výkřikem: „Vlk! Vlk!“

Když mu otec zmizel z dohledu, podíval se Dirion na svého psa a tiše řekl: „Vlk?“

Pak šel spočítat krávy a podrbal se na hlavě. Napočítal jich pouze 26 a velmi znepokojeně se podívil: „Chybí mi tady...“ Pak za ním něco zabučelo a než se Dirion otočil, nabral ho na rohy malý býček a on měl už podruhé roztržené kalhoty. Když se zvedal, podíval se na býčka a řekl: „Aha, ty mi tady chybíš.“ Býček mu to dal najevo stylem: Já jsem tady!

V tom pes z ničeho nic začal vrčet a rozběhl se do lesa. Dirion to uviděl a rozběhl se za ním s výkřikem: „Diego!“

Když vběhl do lesa, nikde ho neviděl, slyšel jen jeho vrčení, praskání větví a nedaleko šustilo křoví. Pak Diega zahlédl, jak vrčí na jednu velkou bílou skálu u křoví. Když se podíval pořádně, ztuhl na místě, protože to nebyla skála, na to byla až moc chlupatá. Velký, opravdu velký bílý vlk se otočil směrem k nim. Jeho přítom-

nost byla prozrazena. Měl bílou srst, jen na temeni hlavy a kolem očí měl modrou skvrnu. Díky tomu měl velmi pronikavé, zářivé, modrostříbrné oči, které svítily jako dva drahokamy. Byly jako hvězdy, o kterých Dirion vyprávěl Diegovi. Pes neustále vrčel, ale co Diriona šokovalo vlastně nejvíc, bylo to, že bílý vlk promluvil. „Co chcete?!“

Šokovaný Dirion skoro vykřikl. „Mluvící vlk! Ty mluvíš?“

„Ano!“ řekl bílý vlk „V mém případě buď rád, že jenom mluvím. A té svojí chlupaté, hnědé kouli řekni, ať na mě přestane vrčel, nebo začnu taky!“ Strašlivě zavrčel, až Dirionovi zalehly uši a Diego zakňučel a schoval se raději za svého pána. Vlk spokojeně pronesl: „To už je lepší.“

Dirion se opatrně zeptal: „Vím, že mi do toho nic není, ale vstoupil jsi na náš pozemek a tak se chci zeptat, co tady vlastně děláš?“

„Váš pozemek? Cha, cha!“ zasmál se zloděj. „Vlci patří k nejstarším obyvatelům Arwelonu. Jsme tu vlastně už od prvních dob jeho vzniku, takže kdo komu vkročil kam?“

Chlapec civěl na vlka a mlčel. Jen zíral.

„Co tak pořád civíš? Nikdy jsi neviděl mluvícího vlka?“

„Všechna zvířata mluví?“

„Některá mluví a jiná dělají jiné věci.“